

træffe Afgørelse paa Grundlag af Skønnet, har handlet med den yderste Forsigtighed for i størst mulig Udstrækning at gøre Ret og Skel til alle Sider.

Understøttelsesvejen, som vi har været inde paa, og som vi alene har fulgt i disse Sager, har haft en sørgelig stor Succes, saa vist som det har været nødvendigt for et meget stort Tal af Borgere her i Landet at betrede denne Vej. Derimod har Vejen til Nødhjælpsarbejders Igangsættelse været adskilligt mere tornefuld, og jeg har hørt socialdemokratisk Glæde udfolde sig over dette før i Dag, hvor det ærede Medlem ogsaa gav Udtryk for sin Glæde over det lidet, der paa dette Omraade var naaet. Nu er der ikke nogen som helst Tvivl om — og det ved det ærede Medlem ogsaa saa udmærket godt —, at Antallet af Personer, der er anbragt ved Nødarbejder, er væsentligt større end det Tal, som officielt angives, fordi der ved mange af disse Arbejder ikke gaar Indberetning ind til Direktoratet om, hvilket Arbejdsantal der er beskæftiget, ja, der kommer maaske overhovedet slet ikke Indberetning om, at et saadant Arbejde er sat i Gang. Men sikkert er det jo, at det er et uforholdsmæssigt ringe Tal, der er blevet beskæftiget ved Nødhjælpsarbejder i Sammenligning med Tallet paa de understøttede. Som sagt, jeg har før set den socialdemokratiske Glæde over dette mindre gunstige Resultat udfolde sig her i Tinget. Det var denne Glæde, som det ærede Medlem Hr. Trier gav et saa paafaldende Udtryk ved Afslutningen af Tillægsbevillingslovens Behandling her i dette høje Ting, et Udtryk, som maatte findes at være af højst besynderlig Art, hvis det ærede Medlem havde sin Opmærksomhed henvendt paa Omfanget af Arbejdsløsheden og paa den tunge Byrde, som den fører med sig for det hele Samfund, for Stat og Kommune; det ærede Medlem stod op her og talte i faa og kraftige Vendinger om den „dundrende Fiasko“, som dette til det ærede Medlems store Glæde havde vist sig at blive. Det falder godt i Traad med hele den Modstand, som Princippet Nødhjælpsarbejde mødte fra en vis Side her i Tinget under Behandlingen af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, at vi er naaet saa forholdsvis kort, thi den Modstand, der her er blevet udfoldet, har bundfældet sig i en svigtende Interesse for Arbejders Igangsættelse i de fleste større Kommuner, hvor Tallet af de arbejdsløse gjorde det allermost paakrævet, at Arbejder blev sat i Gang, og den har

bundfældet sig i passiv Modstand fra Arbejderledernes og fra Arbejdernes Side. Det vil ærede Medlemmer ikke kunne benægte, det vil være let at fremføre en Række af Eksempler, som beviser det.

Lad mig nævne, at indenfor den store københavnske Kommune, hvor Tallet paa de arbejdsløse har været saa sørgelig stort, har det ikke været muligt at faa mere Nødhjælpsarbejde igangsat end tre ret lidt betydende Jordarbejder. Det er alt, hvad der er præsteret. Kun een københavnsk Borgmester, Borgmester Møller, har overhovedet interesseret sig for dette Spørgsmaal, fra de andre Afdelinger i Magistraten er der overhovedet ikke hørt noget som helst. Og det har vist sig at være vanskeligt for ikke at sige umuligt at skaffe Arbejdere til Udførelse af disse tre smaa Arbejder. Der har været forelagt for mig Henstillinger fra Fagforbundsledere om snarest at indstille disse Arbejder som Nødhjælpsarbejder, thi man kunde ingen Arbejdere skaffe til at udføre dem, og Arbejdsløsheden gjorde det ikke nødvendigt, at disse Arbejder holdtes i Gang. Og som det ærede Medlem utvivlsomt ved — han spiller jo en fremtrædende Rolle i Københavns Kommunes Ledelse —, er ogsaa alle tre Arbejder indstillet; de tre Arbejder, som blev sat i Gang af Hensyn til Arbejdsløsheden, er indstillet som Nødhjælpsarbejder og føres videre ikke som saadanne, men som ganske almindelige Arbejder.

I Taarnby Kommune, som ledes af det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. N. P. Nielsen, blev der straks, da Loven var vedtaget, igangsat et Nødhjælpsarbejde, hvor det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen viste den Forstaaelse af hele Situationen, at han med Hensyn til Arbejdsvilkårene gennemførte baade indskrænket Arbejdstid og nedsat Løn. Ærede Medlemmer vil huske den Strid, der stod om Principperne i Forbindelse med Behandlingen af det paagældende Lovforslag; det var mig derfor en Glæde at se et Medlem af den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe som Leder af en Kommune respektere begge Principper ved Udfærdigelsen af Vilkårene for et saadant Arbejdes Udførelse. Det var et ret stort Vejanlæg fra Taarnby ud til Kongelunden, det er for længst sat i Gang som Nødhjælpsarbejde, og antagelig fortsættes det nu som saadant — jeg ved dog ikke noget bestemt derom. Men jeg har fra særdeles god Side faaet meddelt, at det har været meget vanskeligt at holde dette Arbejde i Gang paa Grund af